

tydeligt ændret fra 1910 til Dato. De Beregninger o. s. v., der opstilledes den Gang, er jo kuldkastet ved den Udvikling, der senere er foregaaet. Men jeg agter ikke med disse Udtalelser at slaa til Lyd for en ny Kommission; vi har haft Kommissioner nok; Landstingsmand Steincke har endvidere udarbejdet en overordentlig interessant Afhandling om social Forsorg og Udgifterne dertil, hvori der gives mange gode Vink, og jeg føler mig overbevist om, at man ogsaaovre i Indenrigsministeriet har dygtige Embedsmænd, som vilde være udmærket kvalificerede til at fremkomme med Forslag i den Retning, Skattekommissionen antydede, og Forslag, som vilde være i Overensstemmelse med Nutidens Krav, uden at man behøvede at have en Kommission til at arbejde dermed.

Jeg har kun fremsat disse Udtalelser, fordi jeg gerne vilde ønske, at det ret snart maatte blive til Alvor med en gennemgribende Revision af hele dette Forhold, da jeg føler mig overbevist om, at man ikke naaar til en rimelig Skatteordning indenfor Kommunerne, medmindre man faar dette Forhold ændret. Og det er ikke rigtigt, hvad man, navnlig fra Venstres Side, gerne vil gøre gældende, at det vilde gaa ud over Sparsommeligheden, og at man derfor ikke kan være med til at lette disse Byrder for Kommunerne, idet man er bange for, at der saa vil blive udvist for stor Flothed. Jeg tror, at disse Udtalelser skal ses i Belysning af den Knebenhed, som de paagældende selv udviser i de Kommuner, hvor de har noget at sige. Det er muligt, at set i den Belysning kunde det synes noget flot, det, man gaar over til, hvis det nye bliver indført, men set som Helhed tror jeg ikke, der er nogen Grund til at mistænke Kommunalbestyrelserne for, at de vil flutte sig med Understøttelser, med Medicinalvæsen, Retsvæsen og Skolevæsen, og hvad det nu er, som overhovedet falder ind under Kommunerne under Statens Overtilsyn. Jeg tror, man vil anlægge den samme sparsommelige Økonomi, selv om Kommunerne skulde afholde noget mindre af Udgifterne end hidtil, og det nytter ikke noget, at man skyder dette Spørgsmaal fra sig. Jeg føler mig overbevist om, at selv med en gennemgribende Revision af den kommunale Skattelovgivning, hvad dette Forslag nu ikke er, men som altsaa maa forventes, vil man ikke naa til et ligeligt Forhold med Hensyn til Fordelingen af Beskatningen. Hvis man ser paa det Tabelværk, som hvert Aar udarbejdes angaaende Kommunerens Skat-

teprocenter, ser man jo de mærkværdigste Tal. Man ser, at de gaar lige fra et Par Procent op til 15 pCt. Nu ved jeg vel, at en Sammenligning ikke uden videre kan foretages, idet man i høj Grad maa tage Hensyn til, hvorledes Lovens øvrige Bestemmelser benyttes; men jeg kender jo meget vel disse rare, smukt afrundede, fede Landkommuner, hvor man ikke har nogen nævneværdig Skat — ja, man har jo Skatten til Amtskommunen, det er det fatale ved det, at den kan man ikke komme helt udenom, men hvad selve de kommunale Skatter angaar, er man nede paa et rent Minimum, sammenlignet med Skatten i Byer, hvor der er en stor Arbejderbefolkning — ja, det gælder for Resten baade Byer og Landkommuner, idet der er mange Landkommuner, som er lige saa højt anspændte med Hensyn til Skat som Bykommuner, det er altsaa ikke der, at Forskellen ligger. Dette er efter min Formening et Forhold, som ikke kan opretholdes. Naar man vil beskæftige sig med Begrebet Retfærdighed i Beskatningsforhold, er det jo helt ved Siden af, og jeg synes ikke, vort Land er saa stort, og at vore Forhold er saa uoverskuelige, at det ikke skulde kunne være muligt at gennemføre en Skatteordning, der i noget højere Grad fordelte Byrderne noget mere ligeligt, end det er Tilfældet i Øjeblikket.

Skattekommissionen lod det imidlertid ikke blive ved Forhandlinger og ved at opstille Forslag paa dette vidtstrakte Omraade. Man kunde nok vide, at der vilde hengaa lang Tid, inden man naaede at faa gennemført disse, da de vedrører en saa gennemgribende Forandring af Udgifternes Fordeling mellem Stat og Kommuner med Hensyn til forskellige sociale Opgavers Ordning. Man tog derfor ogsaa det Spørgsmaal op, hvilke nye Skattekloder Kommunerne maatte have til deres Raadighed for at forhindre, at den personlige Skat steg til en alt for urimelig Højde. Og naar man var inde paa denne Betragtning i 1910, vil der jo nok være Anledning til i endnu højere Grad at komme ind paa denne Betragtning for Tiden, da Forholdene, som sagt, er i høj Grad forværret for Kommunerne. Et af de første Forslag til nye Skattekloder for Kommunerne, som Skattekommissionen den Gang fremkom med, var Forslaget om en forhøjet Grundafgift. Om dette Spørgsmaal havde man jo ventet, at det vilde være kommet til Forhandling, samtidig med at Spørgsmaalet om den nye Grundafgift til Staten kom til at foreligge her for Tinget. Dette er imidlertid